

*Köszöntő
szavak*

2016
II. negyedév

II. negyedév

1. SZERENCSES VÉG

„És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket; hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek” (Ján 14,3).

Az élete végén, Giuseppe Verdi már kiváló és híres zeneszerző volt. Művei – a maguk erejével, kifinomultságukkal és fényükkel – felkeltették a zenei világ csodálatát, és az olasz opera csúcspontját jelentették. Azonban az ő karrierje nem indul ilyen sikeresen. Fiatalemberként nem tudott beiratkozni a Milánói Konzervatóriumba, ugyanis a felvételijé nem sikerült, a vizsgáztatói elutasították. Habár már gyermekkorában kiderült róla, hogy tehetséges, mivel azonban egy fogadós fia volt, úgy találták, hogy az általános műveltsége nem megfelelő. De idővel nem mindennapos dolgok eseménysorozata játszódott le. S amikor már Verdi neve világszerte ismertté vált, ezt a milánói iskolát róla nevezték el: Verdi Zeneművészeti Konzervatóriumnak. Egy ilyen fordulat arra emlékeztet bennünket, hogy a végén minden megváltozhat.

Verdi tapasztalata még a mi Urunk Jézus Krisztus tapasztalatára is emlékeztet, és aztán mindnyájunk tapasztalatára, akik csak bízunk. Az Isten Fiát a honfitársai elutasították, mert azt hitték, nincs meg az általános műveltsége, és nem egy neves családból való. Habár Jézus az igazságot hatékonyan és megcáfolhatatlanul adta elő, a tettei pedig önmagukért beszéltek, a honfitársai mégsem ismerték el (Máté 13,53-58). De majd egyszer mindenki meg fog hajolni előtte és kifejezi a tiszteletét (Fil 2,9-10). Nekünk is részünk lesz ebben a dicsőségesen, mert a tiszteletet és a dicsőséget meg akarja osztani a gyermekeivel,

akik már most hisznek benne. Minden keresztény, bármilyen szerény kezdettel rendelkezzen is, bármennyi megaláztatást kell is elszenvednie a világtól, már most várhatja az örömteljes befejezés végső, dicső napját. Fejezzük hát ki a mi Urunk és Istenünk iránti hálánkat és örömrökönket énekellet és imával!

2. NE LEPŐDJ MEG

„Most azért eredj, elküldelek téged a Fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból” (2Móz 3,10).

A modern világ igen nagy szükségben van. Sokan csodálkoznak, hogy Isten miért nem segít a tönkrement világon és tesz mindent rendbe; miért nem gyógyítja meg a sebzett társadalmunkat és az emberek megsebzett szívét.

Isten azonban már részt vett az ember helyreállításában. Közbelépett az Ő Fia, Jézus Krisztus születésével, halálával és feltámadásával. Ezzel a legnagyobb eseménnyel az emberiség történelmében, Isten lehetővé tette az üdvösséget, és ez a legjobb módja annak, hogy meggyógyítsa a bűnt – a világ legsúlyosabb betegségét.

Isten ma is segít és megmenti a tönkrement életeket, de ezt általunk teszi, a saját gyermekei által. Ily módon létesített Isten kapcsolatot Mózesel, aki ott állt az égő, de el nem égő csipkebokor mellett. Amikor leírta a zsidó rabszolgák szenvedését, azt mondta Mózesnek, azért jött, hogy felszabadítsa az embereket a fáraó zsarnoksága alól. Mózes éppen ezt várta el Istentől. De Isten azt mondta: „Most azért eredj, elküldelek téged a Fáraóhoz és hozd ki az én népemet, az Izráel fiait Egyiptomból.” Mózes azonnal ki akarta magát vonni és kifogást talált: „Kicsoda vagyok én, hogy elmenjek a Fáraóhoz és kihozzam az Izráel fiait Egyiptomból?” Isten kifejezetten megígérte neki: „Én veled leszek!”

Szoktatok-e imádkozni Istenhez azért, hogy hozza helyre a megtörött szíveket, a szétdúlt otthonokat, a tönkrement nemzeteket, és különösen azokon segítsen, akik közel állnak hozzátok? Ne lepődjétek meg, ha elküld benneteket, hogy ti végezzétek el ezt a fontos munkát, és segítsetek a bajba jutott embereken, hogy tegyetek meg mindent, amit tudtok a társadalom helyzetének javítása érdekében. Isten segítsen

nekünk ma, hogy át tudjuk érezni az embertársaink fájalmát és szenvedését, és erőnket, eszközeinket, időnket befektetve az üdvösség útjára irányíthassuk őket.

3. ISTEN SZAVÁNAK EREJE

„Mert az Istennek beszéde élő és ható, és élesebb minden kétélű fegyvernél...” (Zsid 4,12).

Évtizedekkel ezelőtt, a Moszkvai Nagy Állami Színházban egy rendkívüli esemény történt, amely szépen rámutat Isten Szavának életformáló erejére. Alexander Rosztovcev, ünnepelt sztár, aki Krisztust alakította a „Krisztus frakkban” című, a kereszténységet gúnyoló műben, szereplés közben megtért. Az volt a feladata, hogy a Hegyi Beszéd elejéről felolvasson két verset, majd hajítsa a sarokba a Bibliát ezzel a felkiáltással: „Adjatok nekem frakkot és cilindert!” Miközben lassan és ünnepélyesen felolvasta a verseket: „Boldogok a lelki szegények, mert ők a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak”, elkezdett remegni. És ahelyett, hogy a szerep szerint a Bibliát itt elhajtotta volna, tovább olvasta Máté evangéliumának 5. fejezetét, figyelmen kívül hagyva a nézők hozzávetéseit és a színésztársai figyelmeztető köhécselését. Végül magához szorította a Bibliát, térdre esett és egy gyermekkorából ismert verssel hangosan felkiáltott: „Jézus emlékezzél meg rólam, amikor eljössz a te országodban” (Lk 23,42). Mielőtt leengedték a függönyt, Rosztovcev elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának.

Isten Szavának ugyanaz a hatalma nyilvánult meg Pál apostol három hetes Thesszaloniki tartózkodás idején, bár talán nem annyira drámai módon. Visszaemlékezve arra az időre, ezt írta: „Hogy a mi evangéliumunk ti nálatok nem áll csak szóban, hanem isteni erőben is, Szent Lélekben is, sok bizodalomban is; amiképpen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek ti érettetek. Mert azok maguk hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk, és miként tértetek meg az Istenhez a bálványoktól, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok, és várjátok az Ő Fiát az égből, akit feltámasztott a halálból, a Jézust, aki megszabadít minket amaz eljövendő haragtól” (1Thess 1,5., 9-10.)

Isten beszéde valóban hatékony, mint a kétélű kard. Az ApCsel 17,11-ben említett Béreabelikhez hasonlóan, olvassuk mi is naponta Isten Igéjét, amely meggyőzni a bűnöst a bűnbánat és az üdvösség szükségességéről.

4. AZ ÜDVÖSSÉG KŐSZIKLÁJA

„Bízzatok ő benne mindenkor, ti népek; öntsétek ki előtte szíveteket; Isten a mi menedékünk” (Zsolt 62,8).

Száz évvel ezelőtt, Anglia dél-nyugati partjainál, elsüllyedt egy óceánjáró hajó.

A hideg vízben találta magát egy 16 éves fiú is, akit a hullámok ide-oda dobáltak a sziklás tengerparton. Túlélte, mert eljutott egy meglehetősen nagy sziklához, és ott is maradt egész éjjel. Amikor végül megmentették, megkérdezték tőle: „A sziklába kapaszkodva bizonyára egész éjjel remegtél?” A fiú így válaszolt: „Én igen, a szikla azonban nem remegett!”

A régi Izrael, a pusztai tapasztalataiból megtanulta, hogy a sziklák többet érnek a köveknél. A szikla a vihar idején rejtekhelyet jelenthet. A forró napokban árnyékot kínál. Sokszor vár és menedék volt nekik az ellenséggel szemben. Dávidnak is ezért jelentett sokat a szikla fogalma, és ezért nevezte Istent Kősziklájának, Váranak, Erejének és Menedékének. Dávid tapasztalatból tudta, mennyire fontos a Szikla a szükség idején.

Ahogy a régi Izrael menekvést talált Istennél, aki kivette őket Egyiptomból, Isten nekünk is a Kősziklánk, aki az Ő Fia, Jézus Krisztus által kivezetett minket a bűn rabságából. S amikor veszély fenyeget minket, hittel megkapaszkodhatunk a Kősziklába, a Jézus Krisztusba.

Köszönöm Istenem, hogy az üdvösségem Kősziklája, Várom és Oltalmam vagy.

5. A KERESZT

„Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak” (Gal 6,14).

Évszázadokkal Krisztus születése előtt, a keresztet a kínzás és a kegyetlen halál eszközeként használták. I. e. 519-ben, I Dárius, perzsa király, Babilóniában keresztre feszítettett 3000 politikai ellenséget. A kivégzésnek ezt az eljárását később elfogadták a rómaiak, akik rabszolgákat és nem római állampolgárokat büntettek vele.

Amikor Krisztus a keresztre felvitte a bűneinket, ahogy ezt Péter apostol körülírja (1Pét 2.24), a kereszt új értelmet kapott. Ott a Megváltó létrehozta a békét a kereszten kiontott vére által, és így lehetővé tette mindenkinek, aki hisz Ő benne, az üdvösséget, az Istennel való megbékélést és az örök büntetés alól való felmentést.

Pál apostol megértette a kereszt jelentését és jelentőségét. Sok olyan dolgot tett, amivel büszkélkedhetett és dicsekedhetett volna mások előtt, ami neki magának is megelégedést nyújtott, ahogy arról a 2Kor 11-ben írt. Mégis, a Galáciabelikhez intézett levelében határozottan kijelentette: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak”. Amikor teljesen megértjük, mit tett értünk Krisztus a kereszten, mi is alázatosakká válunk. Gyenge törekvéseink elenyésznek az Ő nagy művével összehasonlítva, amely annyira átfogó és teljes, hogy az egész emberiséget felöleli.

A feltámadt Megváltó mindenkit meghív, hogy hittel és alázattal járuljon elébe. S amikor az emberek elfogadják, hogy Krisztus meghalt a bűneikért azon a durva kereszten, Istentől minden bűnükre bocsánatot nyernek. Ma is adjunk hálát Krisztus keresztyéért. Dicsőség Jézusnak mindazért, amit elszenvedett értünk a kereszten.

6. ÁLDOTT ÖRÖKSÉG

„Ő benne, akiben vettük is az örökséget, eleve elrendeltetvén annak eleve-elvégezése szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik” (Eféz 1,11).

A Szentlélek, aki a hívőkben lakozik, a mennyei dicsőség előízét érezteti velünk. Ezért nevezi Őt a mi örökségünk zálogának és garanciájának, amelyet az örökkévalóságban fogunk elnyerni Istentől (Eféz 1,13-14). A bibliai időkben a „zálog” vagy a „garancia” egy kereskedelmi kifejezés volt, amely azt jelentette: előleg, a teljes ár első részének a kifizetése. Ez egyfajta ígéret arra, hogy a vevő később kifizeti a teljes árat. Elvileg ez a garancia a végső ár kifizetésének a biztosítéka volt. Hasonlóképpen, az öröm, amelyet most az Isten Lelke segítségével átélünk, csak valamiféle első része a gazdag örökségnek, amit Isten gyermekeiként örökölni fogunk az örökkévalóságban.

Egyszer egy gazdag ember behívta az irodájába a leghűségesebb munkatársát, és azt mondta neki: „Belefoglaltam a nevedet a végrendeletembe, és egy nap majd 10.000 \$ fogsz örökölni. De ez még messze van, mert ez csak a halálom után lesz jogérvényes, én viszont még nem tervezek meghalni, szeretnék azonban megörvendeztetni azzal, hogy már most kamatot kapsz erre az összegre. Kezdetnek itt van egy 600 \$-ról szóló csekk”. A meglepett hivatalnok hálás volt érte. Az örökségről szóló ígéret csodálatosan hangzott, de még messze volt, az összeg azonban, amit előlegként kapott, biztosította őt arról, hogy egy napon a teljes megígért összeget is meg fogja kapni.

Isten gyermekeiként örüljünk annak a gazdagságnak, amelyet Krisztusban már most élvezhetünk az Ő Szentlelke által.

A jelen áldások csak egy kis részei annak a nagy örökségnek, amelyet egyszer elnyerünk.

7. A KIEGÉSZÍTŐK BIZTOSAN SEGÍTENEK

„Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést” (1Kor 3,6).

A hittantanár megmutatott a gyerekeknek egy nagy növényt és megkérdezte: „Ki gondoskodott arról, hogy ez a szép virág nőjön?” Egy kisfiú azonnal rávágta: „Isten!” A hittantanárt elbűvölte ez a határozott válasz, de még mielőtt válaszolhatott volna, egy másik kisfiú is beleszólt: „De egész biztosan még más tényezők is hozzájárultak!”

Ez a fiú a valóságos helyzetet érintette, amikor az Isten növekedési tervében az emberi tevékenység összeolvad az istenivel. Például, habár Isten teremtette ezt a világot mindazzal együtt, ami növekszik benne, mégis az emberre bízta, hogy gondoskodjon róla.

Ezt az igazságot lelki értelemben is elmondhatjuk. Pál apostol a következőket írta: „Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést” (1Kor 3,6). Ezekkel a szavakkal azt akarta hangsúlyozni, hogy a növekedésért Isten felel. Tehát Isten az emberiség egész történelmében tevékenykedett azon emberek által, akik erőfeszítéseiket fektették be az Istenért. Figyeljétek csak meg: Pál apostol „palántálta”, Apollós „öntözte”.

Elismerjük, hogy Isten az egyetlen, aki által minden növekszik a természetben és az egyházban. Tudjuk még, hogy Ő legszívesebben együtt dolgozik az emberekkel, s amit mi hozzáteszünk, az csak segíthet! Isten hűségesen elvégzi a munka rá eső részét. Vajon mi is hűen és odaadóan elvégezzük a munkának az a részét, amelyet Isten ránk bízott?

Isten mindenkire bíz elvégzendő feladatot. Végezzük szeretettel, hogy Istennek dicsőségére, nekünk és embertársainknak pedig áldására legyen.

8. HOVA TÚNT A SZERETET?

„Így szól az Úr: Micsoda hamisságot találtak bennem a ti atyáitok, hogy elidegenedtek tőlem, és hiábavalóság után jártak, és hiábavalókká lettek?” (Jeremiás 2,5)

Az új szerelem mindig izgalmas. Ha még nem is voltatok szerelmesek, de már biztosan láttatok ilyen fiatal házaspároknál. De úgy tűnik, nem számít milyen idősök, hogy húsz vagy hetven év körüliek... A szeretet kívül az arcukra, és ugrándoznak örömeikben.

De nem csak a házasságban van így, ahol mindig uralkodnia kell a szeretetnek. Ilyen örömet láttok még annál az embernél is, aki például új autót vett. Szinte naponta mossa, fényesítgeti és vigyáztatja. Akár egy új autóról van szó, akár új embertársi kapcsolatokról, kezdetben mindig lelkesek vagyunk. Idővel azonban alábbhagy a lelkesedés. Talán csalódunk is, mert valótlan reményeket tápláltunk. Ilyen a vak szerelem. Vagy felfedezzük, hogy amit jó kapcsolatnak véltünk, egyáltalán nem olyan jó, mint amilyennek elképzeltük. Mindegy, hogy valamilyen tárgy vagy személy lelkesít bennünket, megtörténik, hogy csalódunk.

Amikor megkopott az Isten iránti első szeretetünk, akkor annak nem Isten az oka. Az autóról, a házról vagy a házastársról esetleg kiderülhet, hogy egy cseppet sem ideális. De Istenről nem mondhatjuk. Ha meghal az iránta való szeretetünk, ezért nem Isten a hibás. Mi vagyunk a hibásak, mivel nem ismertük meg eléggé, vagy tévesen ismertük meg Istent.

Mi a helyzet velünk? Elmondhatjuk-e őszintén, hogy a mi Megváltónk olyan, amilyenek megismertük? Az Ő szeretete biztos. Gondolkodjunk Istenről, és ima által lépünk ismét kapcsolatba vele. Valójában semmi sem olthatja ki az Isten iránti első szeretetünket.

9. TANULJ A GYEPTŐL

„Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te igéd igazság” (Ján 17,17).

Elérkezett a gyp félévi kezelésének az ideje, ami annyit jelentett, hogy ki kellett gyomlálni a gatz és meg kellett trágyázni a talajt. A

mútrágyának és egyéb vegyszerek keverékének kettős hatása van. Elpusztítja a gyomot, a pázsitnak pedig új életet ad. Az első jele annak, hogy ez a keverék működik a barna foltok és az üres helyek megjelenése a pázsiton. Amikor a gyomot kiirtottuk, csúnya száraz fű lesz belőle, majd a helyén új, egészséges fű nő.

A mi lelki tapasztalatunk is hasonló. A lelki életünket gyakran elcsúfítja a sok, különféle gyom, amely a pázsitfűnél gyorsabban növekszik, és az önzésben meg az öröklött rosszra való hajlamban jut kifejezésre. A hívő Istennel való közösségben kíván élni, erőforrás akar lenni, hogy az embertársain is segíthessen. Ahhoz, hogy ezt elérjük, folyamatosan ki kell gyomlálni mindent, ami akadályozza az egészséges lelki növekedésünket.

Hogyan érhető ez el? A Biblia azt mondja, hogy „e világnak gondja és a gazdagságnak csalárdsága elfojtja az ígét, és gyümölcsöt nem terem” (Mát 13,22). Habár ez elsősorban Isten Igéjének magvára vonatkozik, amely különféle minőségű talajba esik, ezt az elvet azonban alkalmazni lehet az összes keresztényre. Bármilyen testi hozzáállásnak lehet hasonló hatása. Ezért kell életünk minden területén alkalmazni Isten élő Szavát, hadd mutassa meg, mi az, ami alkalmatlan bennünk. Amikor megvalljuk és elhagyjuk a bűneinket, azt látjuk, hogy Jézus kijelentése beigazodik bennünk, mert megtisztulunk az Isten beszéde által, amelyet szólott hozzánk. Tisztuljon meg ma is a szívünk az Ő Szavának tanulmányozása közben, és engedjük meg, hogy az Isten Szavának ereje újraélessze.

10. HOGYAN LEGYÜNK SZABADOK?

„A maga álnokságai fogják meg az istentelent, és a saját bűnének köteleivel kötöztetik meg” (Péld 5,22).

Az ember szabadságra vágyik. A szabadságvágy azonban sokakat még nagyobb rabságba sodor.

A madár a levegőben szabad. Ha vízbe teszitek, rabságba jut. A hal a vízben szabad, ha ki teszitek a partra, elpusztul. A keresztény ember az Isten akaratát téve szabad, vagyis amikor megtartja az Ő parancsolatait.

A keresztény ember számára ez egy természetes környezet, ahogy a víz a hal számára, meg a légáramlat a madár számára.

Habár Salamon király nem használta a „szabad” szót, de a Példabeszédek 16. fejezetében adott leírásában azt látjuk, hogy rájött, hogy a szabadság az Isten és az Ő Szavának a tisztelésében rejlik. Ezzel ellentétben rabságba jutnak azok, akik nem tisztelik az isteni igazságot. A szabadság alázatosság, bizalom, figyelmes beszélgetés és önfegyelem által valósul meg. Rabságban vannak azok, akiket a lázadás, a büszkeség, a szemtelenség, a meg nem tűrés, a veszekedés és az ellenkezés lelkülete tart fogva.

Akartok-e szabadok lenni? Jézus kijelentette: „És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (Ján 8,31-32).

Jézus az igazi szabadság egyetlen forrása.

Istenünk, köszönjük azt a szabadságot, amelyet a világ nem ismer. Adj nekünk erőt, hogy megmaradhassunk ebben a szabadságban, és embertársainknak is beszélhessünk Jézus Krisztusról, az egyetlen Szabadítóról.

11. MINDHALÁLIG HŰEK

„Semmit ne félj azoktól, amiket szenvedned kell: Íme, a Sátán egnéhányat ti közületek a tömlöcbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és lesz tíz napig való nyomorúságtok. Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját” (Jelenések 2,10).

Vannak keresztényi énekek, amelyek hű és odaadó hívőkről szólnak, akik Krisztusért üldöztetve voltak. Ezzel kapcsolatban többen megjegyzik: „Milyen jó lenne, ha minket is üldöznének Krisztusért, mint őket!” De csak kevesen vagyunk olyanok, akik Jézus Krisztusért üldöztetést és mártíromságot szenvedtek. Hogyan viselkednénk, ha Jézusért mégis vértanúságot kellene elviselnünk. Mert ez megtörténhet! S meg is történik.

Husz Jánost, cseh reformátort, 1415-ben máglyán elégették. Mielőtt a vádolói meggyújtották volna alatta a tüzet, a fejére papírkoronát tettek, amelyre ördögöket rajzoltak. Erre a csúfolódásukra így válaszolt:

„Az én Uram, Jézus Krisztus, értem töviskoronát viselt a fején, miért ne viselném én ezt a könnyű papírkoronát? Ezért tudatosan és szándékosan fogom viselni!” Amikor körberakták tűzifával, egészen a nyakáig, a Bajor herceg megkérdezte tőle, hogy visszavonja-e azt, amit prédikált? Teljesen bízva Isten Szavában, Husz János így válaszolt: „Az Evangéliumból ismert igazság alapján, amit hirdettem is, készségesen és örömmel fogok ma meghalni”. Meggyújtották tehát a fát, és Husz János a következő énekekkel az ajkán halt meg: „Jézus Krisztus, élő Istennek Fia, könyörülj rajtam!”

Ha Isten az Ő előrelátásában most felkérne minket, hogy tegyük le életünket Krisztusért és az evangéliumért, vajon mi is hűek maradnánk hozzá? Továbbra is magasztalnánk Istent? Az állhatatosságunk legnagyobb próbájára úgy tudunk ma felkészülni, hogy már ma következetesen tiszteljük Istent és szolgálunk neki. Mennyivel nagyobb előnyben részesültek azok, akiknek megengedte Isten, hogy a világtól üldöztetve legyenek, és akik képesek voltak letenni életüket Istenért! Bár a mi életünk is ilyen minősítést nyerne!

12. LÉLEKBEN JELEN

„Minthogy pedig fiak vagytok, kibocsátotta az Isten az ő Fiának Lelkét a ti szíveitekbe, ki ezt kiáltja: Abba, Atya!” (Gal 4,6).

A második világháború utolsó napjaiban Daglas McArthur betartotta a Fülöp-szigetek népének 1942-ben adott ígéretét, amikor arra kényszerült, hogy elhagyja a szigeteket. Visszatérésekor hozott magával elég katonát ahhoz, hogy segíthessen nekik felszabadítani a hazájukat. Hálásak lévén a segítségért, amelyet akkor kaptak, amikor már szinte minden veszni látszott, a manilai kormány később elrendelte a csapatoknak, hogy a katonai parádékon tegyék hagyománnyá McArthur nevének felmondását. McArthur nevének említésekor minden csapat tisztjének így kellett válaszolnia: „Jelen, lélekbent!” Ez a szimbolikus gesztus segített nekik felidézni a tábornok bátorságát és odaszentelődését, akkor is, amikor ő már nem volt az élők között. A „lélekbent jelen” szavak arra a személyre emlékeztetnek még bennünket, Aki minden újjászületett hívőben jelen van. Amikor Jézus Megváltóként

a Földre jött, meghalt a kereszten és feltámadt, akkor valójában az ellenségtől való megmenekülésben támogatott minket. Miután Jézus elhagyta a Földet, pünkösd napján elküldte az Ő Szentlelkét minden hívő életébe. s habár testileg már nincs közöttünk, az Ő Lelke valóssá teszi Őt a számunkra.

Ha a Fülöp-szigeteki katonákat ez az egyszerű katonai szokás arra ösztönözte, hogy emlékezzenek McArthur tábornokra, akkor mennyire inkább kellene nekünk, keresztényeknek bátorságot merítenünk a bennünk jelen levő Szentlélek által, aki vezet, bátorít és megszentel bennünket! Csak alá kell vetnünk magunkat az irányításának. A győzelem a miénk, mivel Ő mindig velünk van.

13. MINT Ő

„Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsőszülött sok atyafi között” (Róm 8,29).

Isten nem csak arra vágyik, hogy megmentsen bennünket az örök haláltól és elvigyen minket a mennybe. Azt szeretné, ha egyre inkább hasonlítanánk az Ő Fiára, Jézus Krisztusra. Valaki egyszer azt mondta, hogy Isten annyira szereti az Ő Fiát, hogy az egész mennyet be akarja tölteni Ő rá hasonlító emberekkel.

És amikor Jézus ismét eljön, hasonlókká leszünk Ő hozzá, ahogy János apostol írt erről az ő első levelében (1Ján 3,2). A Krisztushoz való hasonlatosság folyamata azonban a Földön kezdődik. És hogyan zajlik? Ezt a folyamatot akkor lehet leginkább megérteni, ha tisztában vagyunk azzal, hogy mit jelent a „minden” szó a következő mondatban: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róm 8,28). Ide tartoznak a kísértések és a nehézségeket, a büntetés és a megtisztulás, az áldozathozatal és a tűrés. Annak érdekében, hogy olyanok legyünk, mint Ő, Jézus Krisztus, követnünk kell Őt, és ez az út, a lemondások, az áldozathozatal és a kísértések útja.

Jézust követni azt jelenti, hogy készek vagyunk elmenni Ő vele a Gecsemáné kertbe és a Golgota hegyére. Hajlandóknak kell lennünk

elviselni és eltűnni a szenvedést és azok elutasítását, akik Jézust is elutasították. Jézus követése azonban ugyanakkor elvezet bennünket az üres sírhoz és az Atya jobbáéhoz. Pál apostol is beszélt arról, hogy Jézus Krisztus követői osztozni fognak Vele az Ő feltámadásában. És ha kitartunk, és vele együtt szenvedünk, akkor uralkodnak is fogunk Ő vele, ahogy Pál apostol írta a 2Tim 2-ben. Isten minden szükséges eszközt felhasznál arra, hogy minél hasonlóbba tegyen bennünket Jézus Krisztushoz.

Hozza ez a mai istentisztelet a változás, az erő és a Vele való megbékélés gazdag áldásait mindannyiunk számára, akik boldogan várjuk az Ő eljövételének napját.

adventistička misija 60°

Az Adventista Misszió DVD-je minden negyedévben újabb missziós történeteket tartalmaz. Ismerkedjete meg új emberekkel és azok élettapasztalataival. Megtudhatjátok még, milyen hatással voltak az adományaitok az Isten művére - világszerte.

Új **ÉLMÉNYEK** Minden
Régi **MISSZIÓ** negyedévben

Töltsétek le a Power Point bemutatót azoknak az egyéneknek a képeivel, akiknek a tapasztalatait a negyedévi Távoli Hírekben hallgattátok.

www.subotnaskola.org

KERESZTÉNY
ADVENTISTA EGYHÁZ